U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1973/2008, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 54/2008, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „navrhovatelka“) se svým podáním ze dne 17. 4. 2010, které bylo doručeno Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. 4. 2010, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), a to vydání rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 Ca 54/2008 ve lhůtě 7 dnů od doručení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o návrhu navrhovatelky.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatelka se dne 9. 1. 2008 obrátila na Národní památkový ústav se žádostí o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Požadovaná informace byla Národním památkovým ústavem zpracována a připravena k jejímu fyzickému převzetí či k odeslání. Národní památkový ústav zároveň vyzval navrhovatelku podle § 17 informačního zákona k úhradě nákladů, které mu při vyřizování žádosti vznikly (jednalo se o částku 11 880 Kč). Vůči této výzvě podala navrhovatelka stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. Žalovaný svým v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 6. 2. 2008 potvrdil výši stanovené úhrady.

Proti rozhodnutí žalovaného podala navrhovatelka dne 7. 2. 2008 žalobu k Městskému soudu v Praze. Zároveň požádala o osvobození od soudního poplatku a o

ustanovení zástupce z řad advokátů. Přípisem ze dne 22. 5. 2008 soud sdělil navrhovatelce, že její podání v elektronické podobě obsahující text žaloby nebylo opatřeno platným elektronickým podpisem, tato skutečnost nebyla přes upozornění podatelny soudu ve lhůtě 3 dnů zhojena, a proto nelze k uvedenému podání přihlížet. Navrhovatelka s tímto přípisem nesouhlasila a obrátila se na Ústavní soud, který nálezem ze dne 6. 10. 2008 sp. zn. IV. ÚS 1882/08 přikázal Městskému soudu v Praze, aby se shora uvedenou žalobou navrhovatelky ze dne 7. 2. 2008 řádně zabýval. Protože navrhovatelka také vznesla námitku podjatosti vůči soudkyni JUDr. E. P., městský soud předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu, který usnesením ze dne 22. 1. 2009 rozhodl, že uvedená soudkyně není vyloučena z projednávání a rozhodnutí dané věci. Poté usnesením ze dne 20. 2. 2009, č. j. 5 Ca 54/2008 – 54, městský soud osvobodil navrhovatelku od soudního poplatku za žalobu a nevyhověl její žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů, dále poučil účastníky řízení o složení senátu, který bude ve věci rozhodovat, a vyžádal předložení úplného spisového materiálu od žalovaného. Dne 17. 4. 2010 podala navrhovatelka shora uvedený návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, v němž uvedla, že již od srpna 2009, tj. 8 měsíců, jsou vytvořeny podmínky pro rozhodnutí soudu bez nařízení jednání, což však soud dosud neučinil, přičemž tuto dobu nelze považovat za dobu přiměřenou k „vlastnímu rozhodování“.

Předsedkyně senátu městského soudu v předkládací zprávě uvedla, že ve věci nebylo dosud rozhodnuto s ohledem na to, že posouzení otázky, zda žalobou napadené rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu podle soudního řádu správního či zda jde o věc soukromoprávní, je předmětem návrhu, který byl podán k rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Věc je před rozšířeným senátem vedena pod sp. zn. RS 15/2009.

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení. Podle § 174a odst. 7 téhož zákona pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

Na základě výše zrekapitulovaného obsahu předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud v předmětném řízení postupně vykonal všechny procesní úkony, jejichž vykonání bylo s ohledem na povahu věci zapotřebí. V tom, aby o žalobě meritorně rozhodl, mu dle jeho sdělení brání skutečnost, že v řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu je nyní posuzována otázka, zda je rozhodnutí, proti němuž navrhovatelka brojí žalobou, vůbec předmětem soudního přezkumu podle soudního řádu správního.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že předmětem řízení vedeného před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. RS 15/2009 je skutečně otázka, která je pro posouzení žaloby podané navrhovatelkou zásadní. Za dané situace považuje postup městského soudu za zcela správný a souladný se zásadou ekonomie řízení. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu totiž stanoví, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona

je nutno odmítnout pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 6 As 12/2006 - 64 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Právní názor vyslovený v citovaném rozsudku však byl zpochybněn druhým senátem Nejvyššího správního soudu, o jehož návrhu momentálně rozhoduje rozšířený senát zdejšího soudu. Pokud se rozšířený senát přikloní k právnímu názoru druhého senátu, pak by případné odmítavé usnesení městského soudu mohlo být úspěšně napadeno kasační stížností u Nejvyššího správního soudu a věc by se vrátila k novému projednání městskému soudu. Tím by se však délka celého řízení neúměrně prodloužila. Postup městského soudu je tedy možno považovat za vhodnější i z hlediska samotných účastníků řízení.

Městskému soudu je sice možno vytknout, že v případě, že se rozhodl vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, měl přerušit řízení podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. Tímto by zároveň informoval účastníky řízení o tom, z jakých důvodů nebylo dosud ve věci rozhodnuto, avšak absenci rozhodnutí o přerušení řízení nelze v tomto případě samu o sobě považovat za průtah v řízení.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném řízení před městským soudem k průtahům nedochází a návrh navrhovatelky proto podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 11. května 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu